

А цѣлото село, и мъже и жени, и баби, та дори и циганинътъ Яшаръ съ маането, всички стоятъ предъ общината и шумятъ. Като мелница или като кошерь разярени пчели.

Председателятъ излѣзе на балкона. Искане да имъ каже нѣколко думи. Но кжде ти! Шумятъ, не искатъ да слушатъ дори.

— На Галчо не даваме! Галчо е изкуфѣлъ. Той бащиното си не запази, та общото ли?

Тука председателятъ тупна съ кракъ, плюна и млъкна, за да не изругае. А въ това време Яшаръ, циганинътъ, изблеши очи, па казва:

— Не ви ли го срамъ, бе! Чувѣкътъ отъ гладъ изкуфѣлъ. За него ли ви го досвиди? И азъ нѣмамъ нищо, на маането, ама не искамъ. Не съмъ за това. А Галчо е чувѣкъ на мѣсто. Чувѣкъ за земя. Завидѣхте на въшките му!

И председателятъ пакъ се намѣси:

— Срамъ, — казва, — единъ циганинъ излѣзе по човѣкъ съ васъ! Не ви ли е жалъ, — казва, — за тритѣ дечица, ангелчета? Или искате вмѣсто единъ изкуфѣлъ отъ гладъ Галчо да имате после трима като него? Дайте на човѣка да работи, а пъкъ, ако не излѣзе нищо — земята не бѣга, ваша е.

Не и не! Пакъ залаяха, замучаха. Махатъ ржце, тояги, клатятъ се, тъпчатъ на едно мѣсто: Не и не!

Председателятъ махна съ ржка и влѣзе при съветниците.

— Безъ милость народъ, — казва — земята му, душицата му, само нея не пипай. Е, — казва на съветниците — значи никому и на васъ нѣма!

А тѣ шумѣха, шумѣха, шушукаха. Най-после, за да взематъ и тѣ, решиха да се отпусне земя и на Галчо.

Драги Димчо, нѣма да ти описвамъ какво бѣше